

Felölős szerkesztő: Gokler Gyula.

Kiadótulajdonos: Csendes Testvérek.

Műsor.

Csütörtök, december 6
este fél 9 órakor

Péntek, december 7
este fél 9 órakor

Szombat, december 8
délután 3 órakor

Szombat, december 8
este fél 9 órakor

Vasárnap, december 9
délután 3 órakor

Vasárnap, december 9
este fél 6 órakor

Vasárnap, december 9
este fél 9 órakor

Hétfő, december 10
este fél 9 órakor

Kedd, december 11
este fél 9 órakor

Finom kis lakás

Szeretlek

Házibarat

Szeretlek

Gyurkovics fiuk

Szeretlek

Szeretlek

Szeretlek

Szeretlek

Ára: 5 Lei

A maratoni futás

képét mutatja esténként a temesvári színház nézőtere. Az embereken egyszerre valami láz vesz erőt, mintha a sietés láthatatlan skorpiója csípte volna meg őket. Nagy iramodással, székcsapkodással, lábcsozogással, ruhahogással nekilendülnek és mint az ágyból kilőtt gránátok: nekirobognak a kijáratoknak. Mindenki felugrál, rohan, tülekedik, letapossa egymás ruháját, oldalba böki a szomszédját, csak hogy megelőzhesse. Taszítja az előtte száguldókat és huzza-vonja a hozzátartozókat.

És mindez nem az előadás végeztével történik, ami érthető volna ugyan, bár akkor nincsen ok arra, hogy a közönség ilyen fegyelmetlenül távozzék. Nem, mindez nem az előadás alatt történik, hanem az utolsó felvonás alatt, amikor a közönség azt hiszi, hogy az előadásnak nemsokára vége lesz. Rendszerint a függöny legördülése előtt kezdődik ez az őrült versenytetés, mely akkor sem lehetne fejtelenebb, ha veszély volna. Az embereknek nincsen türelmük megvárni az előadás végét, mert rettegnek attól, hogy nem lesz idejük idejekorán megkapni a ruhatárból a kabátokat és lekésik a villamost. Nem jut eszükbe, hogyha az előadás végéről rendesen

távoznának, akkor is éppen úgy kerülnének sorra, mint mikor a tömegben előadás alatt mennek ki.

Azonban, ha valaki várakozik is a ruhatárban és ha esetleg a villamosról le is marad, van-e joga ahhoz, hogy a színelőadást megzavarja. Nincs! Nincs joga ahhoz, hogy megzavarja azok élvezetét, akik türelmesen ülnek a helyükön és az előadás végére is kíváncsiak. Nincsen joga ahhoz sem, hogy szaladásával, lármájával, dobogásával elkedvetlenítse a színészeket. Szokják a közönség kis önfegyelmezéshez. Maradjon vesztég a helyén, amíg a függöny legördül. Ne legyen izléstelen és fusson az előadás befejezése előtt, mintha tatár kergetné. Ne várja be a publikumnak ez a része, amíg majd a közönségnek jobb érzésű része összefog ellene. Mert megtörténhet ez is. Mi lesz, ha a közönség, amely végig akarja élvezni az előadást, egyszer csak kifogy a türelméből és nem engedi kiszaladni a maga mellett ülő szomszédját és mi lesz, ha a szaladókat tiltakozó pisszegéssel fogja rendre inteni? Ne várja be a közönség türelmetlen része, amíg ilyen erősen figyelmeztetik majd az illemre és jóízlésre.

Finom kis lakás.

Vígjáték 3 felvonásban. — Irta: Lous Verneuil. — Rendezi Kovács J.

Személyek:

Jardinaux	Darvas Ernő
Jolibois	Fratta Géza
Bremona	Szabadkai
Pigoran	Csóka József
Rendőrbiztos	Nagy László
Viviane	Lőrinczy Gizi
Totote	Fekete Rózi
Paquita	Bánhidy Ilona
Alice	Vékony Ilonka
Ume Dubois	Földes Berta

Beszélgetés Kelemen Lajossal, az új bonvivánnal, akit máris megostromoltak autogrammért.

Kelemen Lajos a temesvári szintársulat új bonvivánja a Gyurkovics fiukban mutatkozott be a temesvári közönségnek. Fiatalember, de máris nagy multu színész. A színiiskolának az elvégzése után a János vitéz címszerepét osztották ki rá. Olyan nagy sikere volt a darabban, ő volt az első aki játszotta János vitézt, addig ugyanis mindig nő játszotta ezt a gyönyörű szerepét, hogy az igazgatóság rövid habozás után rá osztotta a *Bajadér* fő férfi szerepét. A partnere *Fedák Sári* volt. A Bajadérnek, mint ismeretes, nagy sikere volt, több mint százötvenszer ment ez a hangulatos operett a Királysínház színpadán. Hosszu habozás után hagyta csak el eddigi sikereinek színhelyét és szerződött le a temesvári színházhoz. Az első fellépése után máris megállapítottuk, hogy csatát nyert, mert az első felvonás szünetében már mindenki róla, az új bonbivánról beszélt, aki hivatva lesz átvenni az eddigi bonvivánok örökét. Nagy sikere után kötelességemnek tartottam meginterjuvolni és megkérdezni tőle, hogy várta-e ezt a nagy sikert és hogy milyennek tartja a temesvári publikumot?

Az öltözője már messziről hangos, gratuláló kollégák egymásután keresik fel ezt a kitűnő színészt, aki még ezenfelül nagyon jó kollega is. Javában szorongatják a kezét, amikor belépek. Egy pillanatra csend lesz és mindenki gyanakodva néz reám. Végül is az ünnepelt elégikus hangon megkérdezi:

— Csak nem interju? — és sóhajtvá csóválja fejét.

— De igen, — mondom kérlelhetetlenül és ezzel, mintegy illusztráció gyanánt előveszem az inkvizícióhoz feltétlenül szükséges eszközöket, a Molnár Ferenc által már megírt rövid

kis ceruzát és egy lepedő nagyságu papirost és megkezdem a vallatást.

Temesvárt nagyon szereti. Hírből már régóta ismerte és nagy kulturájú városnak tartotta. A város várakozáson felül tetszik nekem — mondja. A közönsége igazán édes, aranyos. Minden színésznek régi elve, hogy szereti azt a közönséget, amelyik tapsol neki, de ez a publikum már nem is tapsolt, hanem tombolt. Azután azt is elmondhatom, hogy ez a közönség tudja értékelni az embert és nem honorálja vaktában a kapott teljesítményt. Mondhatom, hogy amikor kiléptem a színpadra, elszorult a szívem. Olyan csendes, feszült volt ez a publikum és bizony akkor, most már bevallhatom, azt hittem, hogy csufosan megbukom. De az első énekem után, már szép tapsot kaptam. A publikum jóindulatúan, mondhatnám megfőzve kezdett figyelni és az első felvonás utáni hangulatot már, azt hiszem nem kell ecsetelnem, hiszen ennek köszönhetem az interjút is.

A beszélgetésünket megzavarja egy félték, halk kopogtatás. Szinte elfojtott sóhajtnak is nevezhetném ezt a kopogtatást. A dörgő „Szabad“-ra egy bájos kis bakfis lép be az ajtón, anynyira meglepődünk, hogy szinte egyszerre pattantunk fel üdvözölni a kis fruskát, aki biborpiros arccal, akadozó hangon mondta, hogy szeretne egy autogrammot. Pár perczig tartott az egész intermezzo és máris nagy boldogan kiperdült az öltözőből a tavasz és mi egyedül maradtunk. Kelemen kérdően néz reám, de én legyintek a kezemmel és megszólalok:

— Köszönöm, azt hiszem, ez többet ér minden kérdésnél, vallatásnál...

Ítjabb Kubán Endre.

Lengyel Irén a nézőtéren.

Kedvenc szokásuk a színészeknek, hogy lehetőleg észrevétlenül meghúzódnak a nézőtéren és figyelik kollégájukat, amint a színpadon mókáznak, tréfálnak, játszanak. Tegnap este, késve bár, de nem törve, megérkezem a színházba és, hogy ne zavarjam az előadást, a nézőtér közepén meghúzódó sorba ülök. Mellettem egy fekete ruhás hölgy ül, finom parfümöt áraszt, végtelenül kedvesen nevet és minden egyes jelenetnél tapsol. Szeretem figyelni az élvező közönséget és most már inkább figyeltem a mellettem ülő, mindennek tapsoló bájos nőt, mint az előadást. A nézőtér felhomályában egy végtelenül finom profilt látok, aki nekem végtelenül ismerős. Hogy honnan, az nem jut az eszembe, de feltétlenül találkoztam már vele. Jobban figyelem, azonban nem veszek észre sem-

miféle zavart az arcán, úgy látszik gyakorta szokták nézni és ezért fel sem tűnik neki bámészkodásom. Pár perc múlva azonban megoldódik a rejtély. *Felhő* Ervin viccére bájos szomszédom nevetni kezd. Ilyen kacagása egész Temesvárott csak egy valakinek van és ez a temesvári szintársulat primadonnája, *Lengyel Irén*. Az első felvonásnak vége és a villany kigyul. Egymásra ismerünk, megvallom neki, hogy hamarosan megismertem, csak nem akartam zavarni, mert láttam, hogy nagyon élvezte az előadást. Javában beszélgetünk, amikor elsötétedik a nézőtér, a függöny felgördül és a játék megkezdődik. *Lengyel* előre hajol és nem lehet belőle már egy árva szót sem kicsalni: figyel az előadást.

Heti strófák.

A multkor a színház hirdette,
plakátra tette,
hogy ott található egy
finom kis lakás,
nahát volt is erre
hirtelen egyszerre
nagy felvonulás,
jött ám bizony tenger
érdeklődő ember,
mindnek kellett volna,
cseppet sem titkolta:
finom kis lakás,
látták is, mily csudás.
És egy bankos moridta,
ki is veszi nyomba,
de berendezéssel:
azzal a szökével.

Nemcsak az ujságban
fordul elő sajtóhiba,
hanem a színházi plakáton is
és ez bizony hiba,
multkor azt hirdették:
éjjeli előadás,
de az előadásból kimaradt az ő
és ez bizony egészen más.

A színházban a sugót
figyeli mindenki,
mindig csak ő sug másnak,
neki nem sug senki,
egyszer oszt a babája
egy édes titkot sugott,
de ettől a sugástól
a sugó feje zugott.

*A bátortalan ifju
szeretett egy kislányt,
de gyáva volt mindenkor
a vallomás iránt,
ugy segített magán,
hogy csütörtök estére,
egy páholyjegyet vitt el
az imádott címére,
az megköszönte szépen*

*és kérdezte melleleg,
hogy mi megy a színházba,
az ifju szolt: Szeretlek.
A lányka félreértve
cimét az uj darabnak,
szolt: ha szeretsz drágám,
ugy tartsál meg magadnak.*

Körö Pál.

Gyurkovics fiuk.

Operett négy felvonásban (6 kép.) Irta : Farkas Imre Herczeg Ferenc regényéből

S z e r e p l ő k :

Brenóczy ezredes	Kelemen Lajos
Die schöne Poldi, a felesége	Bánhidly Ilona
Jutka, a leányuk	Zöldhelyi Anna
Dumba gróf	Csóka József
Anikó, a leánya	Fekete Rózi
Gyurkovicsné	Földes Berta
Milán	Fratta Géza
Géza	Felhő Ervin
Gyurka	Kertész Gábor
Bandi	Nagy Laci

Brenóczy ezredes elvált a feleségétől, aki Bécsben él. Egyetlen gyermekük, Jutka felváltva, hol az apánál, hol pedig édesanyjánál van. Gyurkovics Géza önkéntes beleszeret Jutkába, aki viszontszereti őt. Már megkéri Jutka kezét, amikor megérkezik Poldi, az ezredes felesége, hogy visszavigye Bécsbe. Az elutazás előtt egy korcsmában várnak elindulásra és a Gyurkovics fiuk véd- és dacszövetséget kötnek, hogy hozzá segítik Jutkát Gézához. Éppen tanácskoznak, amikor bejön az ivóba Anikó, a korcsmáros leánya, aki Gyurkának régi gyermekkori ideálja. Természetesen egymásba sze-

retnek. Géza és Jutka örök hűséget fogadnak egymásnak. Jutkáékkal megy Anikó is, aki iskolatársa volt Jutkának. Poldi elhatározza, hogy férjhez megy Dumba grófhhoz, ha beleegyezik, hogy a fia Jutkát elvegye. A legválságosabb pillanatban megérkezik Géza és Sándor és mindketten megszöktetik a leányokat. Az ezredes pedig kibékül a feleségével. Egyedül a Gyurkovics mama haragszik, hogy fiai rossz partit csináltak, de ő is hamar megbékül, amikor megtudja, hogy menyei örökölték és megbékélten öleli szívére a leányokat.

SZERETLEK.

Operett 2 felvonásban, 4 képbén. Zenéjét szerzette Saint Gramier,
szövegét írta Christien.

Szereplők:

A báró	Csóka József
A bárónő	Zöldhelyi Anna
Olivier	Kertész Gábor
Nicole	Lengyel Irén
A generális	Szabadkai
Betty	Fekete Rózsi
Ivonne	Szabó Gitta
A herceg	Szabados

A darabnak a főszereplői, a báró és a bárónő, könnyelmű életmódot folytatnak és ennek következtében rövidesen a csőd szélén állanak. Elhatározták, hogy mindakét gyermeküket gazdagon fogják kiházásítani. Megindul a nagy hajsza most már dus hozománnyal rendelkező fiatalok után. A gyermekek azonban felborítják terveket, mert szegényekbe szeretnek bele. A fiatalok boldogságának útjában most már csak egyedül a pénzhiány áll. Ekkor egyszerre előáll egy rokonuk akit kiátkoztak a családból, mert varietétánczosnőnek ment.

Ez hajlandó volt egy millió dollárt adni nekik, azonban a feltétel az volt, hogy a családnak minden egyes tagja legalább egy évig szintén cirkuszsban keresse meg a kenyerét, mint ő. Ez természetesen nagy konsternációt kelt, de kénytelen-kelletlen elszánják magukat ezek a gőgös emberek és egy este csakugyan fellépnek. Másnap azután megérkezik az örökbehagyó és kijelenti, hogy csak megakarta büntetni őket és be akarta bizonyítani, hogy ez is olyan pálya, amelyik miatt nem kell szégyenkezni. A fiatalok egymásé lesznek és most már mindenki boldog.

Szinészsadomák.

A színház egyik női tagjának farkaskutyája van. Ezt a kutyát annyira szereti, hogy éjszakára is a szobájában tartja és az az ágya előtt egy szőnyegen alszik. Éjjel azonban két betörő hatol be a színésznő szobájába. Mikor az ajtó nyílik, akkor a farkaskutya nem ugrik a betörőkre, hanem az udvarra rohan, mert nagyon szeret a szabadban lenni, de az urnője nem engedi. A farkaskutya tehát felhasználja az alkalmat és inkább az udvarra fut, sémhogy a betörőkkel viaskodjon. A betörők a sötét szobában össze-

szedik a színésznő holmiját, aki azonban a neszre felébred és álmosan kérdi:

— Te mozogsz, kutyusom?

A betörők egyike hamar feltalálja magát és odasugja társának:

— Nyald meg hamar a kezét!

*

Szabadkai Miklós felkötött karral jelenik meg a próbán délelőtt a színházban.

— Mi bajod, Miklós? — kérdi tőle Csóka.

— Tegnap este egy társasággal mulatni voltam és mikor hajnalban hazafelé mentünk, az egyik részeg disznó rálépett a kezemre.

*
Egy alkalommal a színházban rossz darabot játszottak. Ehhez járult még az, hogy mikor az első felvonás kezdetén a függöny felgördült, a szereplők rémülten vették észre, hogy a hős

nincsen a színpadon. Azonban nem vésztették el lélekjelenlétüket és vagy öt percen keresztül mindenféle rögtönzéseket mondtak. Mikor az előadásnak vége volt, egy hölgy megjegyezte:

— Rémesen rossz darab volt. Pedig mikor a darabot kezdték, az első öt percen azt hittem, hogy pompás lesz.

A házibarát.

Vígjáték 3 felvonásban. Írták: Szenes Béla és Nóti Károly.

Kollár	Darvas Ernő
Pali, a fia	Felhő Ervin
Lili	Bánhidya Ilona
Bella	K. Szűcs Irén
Andorfy	Fratta Géza
Bohanek	Csóka József
Csősz	Szabadkai

A házibarát egy felkiáltó jel, figyelmezteti a férjet kötelességére. Ezt mondja a darabban Szenes Béla és az egész darab ennek a kis mondás igazolására lett megírva. Kollár Pál pesti nagykereskedő felesége nagyon szerelmes az urába, aki viszont szereti őt a maga módja szerint. Nem tud magának időt szakítani szórakozásra, a családjával, fiatal feleségével és kicsiny fiacskájával alig törődik látszólag. Mert végeredményben azért dolgozik annyit, hogy családjának biztos megélhetést, gazdagságot nyújthasson. Az asszonyka azonban szeretetre vágyik és szeretné, ha az ura többet foglalkozna vele és szívesen lemondana aranygyűrűkről, egy szál virágról. Éppen férjét várja a parkban, amikor odaérkezik egy híres nőcsábító is. Beszédbe elegyednek, amikor megérkezik a szolga, aki átadja az asszonynak az üzenetet, hogy férje nem jöhet, mert fontos üzleti tárgyalása van. Kollárné nagyon elkeseredik, an-

nál is inkább, mert az új ismerőse szintén textilnagykereskedő, aki tud időt szakítani magának a szórakozásra is. A második felvonásban estélyre készülnek Kollárék. A férj már régen megígérte, hogy elmennek egy bálba és az asszonyka nagy boldogan készül, amikor megszólal a telefon és Kollárt borzasztó fontos ügyben elhívják. Noha felesége válással fenyegetődzik, mégis elmegy. A siró asszony most már az időközben belépő házibaráthoz fordul, akit azonban nagyon kellemetlenül érint ez a szituáció és gyáván visszavonul. Kollárné látja, hogy másra nem számíthat, mint magára, elmegy és egy divatszalonot nyit. A harmadik felvonásban azután az öreg Kollár papa, aki kezdettől fogva rossz szemmel nézte fiának ezt a csak üzlettel való törődését, megint kibékíti a fiatalokat és Kollár most már úgy fogja beosztani a dolgait, hogy felesége is meg legyen elégedve vele.

NEVESSÜNK.

December elsején egyik alkalmazott beállít az ismert temesvári gyároshoz ezzel a kéréssel:

— Főnök ur azt ígérte, hogy ha egy évig meg lesz velem elégedve, felemeli a fizetésemet. Ma egy éve vagyok itt.

— Igen ám, csak hogy nem vagyok megelégedve.

— Miért, kérem? Mit csináltam?

— Na hal'ja! Fizetésemelést kért!

*

Az új műkedvelő bonviván nagy lámpalázzal küzd. Egyik kollegája biztatja:

— Nem kell félned. Ha kint vagy a színpadon, elmondod azt a szép szerelmi tirádát, aztán lábujjhegyen távozol.

— Miért lábujjhegyen?

— Hogy a közönség föl ne ébredjen.

*

A főszenyestől híres embertől csodálkozva kérde egy ismerőse:

— Halja, Schmidt, maga olyan fukar ember. Hogy van az, hogy maga eljön egy ilyen drága futballmeccsre?

— Tudniillik nem akartam bejönni, de amikor éppen elmentem a bejáratnál a jegyszedő éppen elájult.

*

— Csinált már valaki az ön családjában rendkívül sikerült házasságot?

— Csak a feleségem.

*

• Az anarkista rászól a rendőrré, aki beakarja kísérni.

Fogadjunk, biztos ur, hogy mondok valamit és azonnal roppant gyengéden fog velem bánni és nem fog így lökdösni.

— Na, azt szeretném látni.

— Bomba van a zsebemben.

*

— Ne is tagadd, Tihamér, te megcsalsz! Nem igaz, hogy tegnap Gastonnál töltötted az estét...

— Hogyne volna igaz.

— Bizonyítani tudom. Egész este Gastonnal voltam kettesben...

*

A maga hajnövesztő szere nem ér semmit. Az én hajam nemhogy szaporodott volna, de még kihullott, mióta használok.

— Hát kérem, ez azért van, mert a sok hajnak, ami nőni fog, szüksége van helyre.

*

— Miért itt törlőd le a cipődet! Hiszen ez nem is a te ajtód.

— Hát csak nem fogom ilyen sáros időben a magam lábszőnyegét koptatni.

*

Két asszony beszélget:

— Az orvos tengerparti fürdőt rendelt és most konzultációt kell tartanom.

— Miért? Nem vagy megelégedve a doktor diagnózisával?

— Nem orvosokkal, varrónőkkel fogok konzultálni.

*